

קול יעקב

זמני השבת בירושלים:

הדלקת נרות: 19:08

צאת שבת: 20:26

זמן ר"ת: 21:01

עלון מס' 134 | כ' בסיון |

תשפ"ג | 3 שנה

מטעמים לשולחן שבת

לחצולות:	לע"נ:	לדפי"ש:
כל	יורם בן מרים ~	רפאל
משפחת דרשן	אהובה	דוד בן אודליה ~
	בת חיה ~ ניסים	ישי בן שושנה
	בן יצחק ת.צ.צ.ה.	

ולרפואת כל חולי ישראל

דור המדבר לא זכו לראות את המשך ניסי ה' ומתו במדבר, להיות שפגמו את "כלי הנס" שהוא האמונה

האדם עם אויבי האמונה הבאים להחלישו מאמונתו, ועומד בעוז ובתמימות, בזה בונה כלי אמונה.

ולייתר ביאור: מהאדם נדרש להכין כלים לצורך הישועה שתבוא לו, והכלים הם האמונה והבטחון. כשאדם מכין עצמו באמונה ובטחון בה', רק אז ראוי הוא שתשרה הברכה במעשה ידיו, ורק אז ראוי הוא לנס, הנס מרים ומנשא את האדם לחיזוק באמונה, וזו מטרת הנס, אולם כדי שהנס יפעל את תכליתו לנשוא את האדם, צריך שיקדים האדם לכך כלים מתאימים, וזאת רק כאמור בדרך ההתמודדות בקשיים טרם בא הנס. כי אז, בעצם ההתמודדות, בונה האדם לעצמו כלים חזקים באמונה. וככל שנוזק האדם לנס גדול יותר ולישועה שלא בדרך הטבע, כן צריך להכין כלים גדולים מצידו קודם לכן, להכיל את האמונה הגדולה שתבוא באמצעות הנס, ולהפיק את הלקחים מאותו נס, כי אחרת הנס הולך לבזבוז, והוא מכיון שלא יצא מנס זה כלום, אולם כשיצא מנס זה קידוש ה' גדול, באופן שהוכנו כלים לאמונה להרים על נס את הנס וללמוד ממנו פרקי אמונה כראוי - נס כזה אינו לחינם.

ונראה שמיתת דור המדבר לא היה ענין של עונש גרידא, אלא לא היה אפשרי לנס לחול עליהם, והטעם מכיון שדור יוצאי מצרים לא הכינו עצמם בהכנה הראויה כדי לזכות לישועת ה', לכך לא זכו לה, כי כדי לזכות לישועה גדולה וחריגה מדרך הטבע, צריך להכין כלים גדולים של אמונה, וככל שנצרך נס גדול הרי שהנסיון טרם בא הנס הוא גדול ומסובך ביותר, והמטרה היא כדי שבהתמודדות מסובכת זו - כשינצח ויזכה לנס, אזי כדי שהתועליות שיהיו כתוצאה מהנס לא יהיו לחינם, לכך נדרש כלים גדולים לאמונה עוד קודם הנס, כדי שיהא לתועליות הנס היכן להתפס לשיוכל האדם להפיק מהנס את מלוא התועלת.

ובזה היה מיישב הסבא מקלם את פתרון חידת חטאי דור המדבר, על אף ראותם ניסים גלויים, והוא מפני שמניסים לבד אי אפשר להשתלם, אם אין האדם מכין בעמל ויגיעה כלים חזקים של אמונה, לא יועיל לו כלום הנס שיבוא אח"כ, כי אין לנס זה כלים להיתפס, וכשתפוג ההתרגשות וההתפעלות יסתלק רושם הנס לגמרי, והכנת הכלים הינם בזמן הסתר וקושי, כשנלחם

משל ומשל

שברה את הספינה וכל אנשי הצוות טבעו ביים. רק מיודענו הצליח להיאחז בתחיתת קרש אשר הובילה אותו לחוף מחוסר הכרה.

עני אחד מצא מפה לאוצר הנמצא ב"אי היהלומים". הוא לווה כספים כדי לשכור אנייה עם רב חובל שיקח אותו לשם, אך בדרך, לפני שהגיעו, היתה ביים סערה חזקה, הרוח

העלון מס' 134 | אינו למרוא בתפילה ובמריאת התורה

הוא לקח מהר את השק, טיפס שוב על ההר, וכאשר ירד מהצד השני, ראה שיורדת אחריו לבה מההר. ההר מתפרץ. הוא רץ במהירות מדהימה עד שהגיע לביצה, שניה לפני שהלבה הרוחתת הגיעה אליו. הוא שכח לרגע שהביצה שורצת תנינים, אבל הם הזכירו לו, וגם מהם הוא הצליח לברוח. ביער, שוב הצליח לברוח מהקופים שגם הם רצו "יהלומים".

הוא הגיע לילידים באפיסת כוחות, אך כוחותיו שבו אליו עם קריאות ההתפעלות מצד הילידים. "אתה גיבור, אתה עשיר", אמרו כולם כאשר ראו את כל ה"יהלומים".

איכשהו, הצליח ה"מיליונר" לחזור לביתו לאחר כמה חודשים עם ה"אוצר". בנמל חיכתה לו קבלת פנים מדהימה. היו שם הרבה מאוד אנשים שלווה מהם כספים, וגם הרבה אחרים שפתאום נהיו חברים שלו. כשירד מהאנייה, כולם ביקשו לראות את האוצר. הוא פתח את השק והסובבים אותו כמעט התעלפו מהריח של תפוחי האדמה הרקובים. כולם חשבו שהוא השתגע. אחרי שכולם עזבו באכזבה, הציעה לו אשתו שייכנס למקלחת ובינתיים היא תחפש פסיכיאטר טוב. משום מה היא החליטה לנקות את השק המגעיל, ואז לתדהמתה נפל משם יהלום אמתי בגודל של ביצה ששרד את המסע שערך בעלה בחיפוש אחר "יהלומים האמתיים".

היא אמרה לבעלה: "אתה גאון, איך גרמת לכולם לעזוב אותך בכך שהחבאת יהלום בתוך תפוחי אדמה רקובים". הוא בכה. הם פנו ליהלומן שהציע מיליון דולר, הוא בכה. היהלומן העלה את הצעתו ל-10 מיליון דולר, אבל הוא בכה. היהלומן הציע 20 מיליון דולר כהצעה אחרונה, אבל הוא בכה. היהלומן המשיך להעלות, והוא המשיך לבכות, ולא בגלל שהמחיר היה נמוך מדי, אלא בגלל שהיה יכול בקלות להשיג יהלומים רבים, הרבה יותר גדולים, ובמקום זה הסתכן בחיפוש אחר תפוחי אדמה רקובים.

כאשר התעורר, הוא לא זכר הרבה, אבל זכר שהגיע לאי כדי להביא אוצר. הוא קם, ולתדהמתו מגלה שכל האבנים שיש בחוף אינן אבנים פשוטות, אלא יהלומים, אבנים טובות ומרגליות. הוא מוציא שק, ומתחיל למלא. בינתיים שומע מיודענו צחקוקים מהשיחים, הוא חושב שהוא מדמיין, אולי זה מהמכה שקיבל בראש, וממשיך לאסוף. קול הצחקוק גובר, ומבעד לשיחים יוצאים ילדים כושים עם עצם באף.

האורח מפחד, אבל הם לא תוקפים, אלא פשוט צוחקים. הוא שואל מה קרה? והם עונים: "אתה משוגע, אוסף אבנים". הוא אומר שאלו אינם אבנים, אלא יהלומים. הילידים רק צוחקים עליו יותר, עד שאחד מהם אומר לו: "שמע, באי שלנו אכן יש יהלומים, אבל הם לא מפוזרים ככה על החוף". שאל האיש: "היכן היהלומים וכיצד הם נראים?", ענו לו, שאחרי יער הקופים הפראיים ישנה ביצה גדולה, בהמשך יש הר געש פעיל ומאחוריו ישנה חלקת אדמה. חופרים ומוצאים כדורים בצבע חום בהיר שלוקחים אותם ומבשלים, עושים מהם "פירה", ואפשר אפילו לעשות מהם "צי'פס".

האיש רצה ללכת לשם, להשיג את האוצר, אבל הזהירו אותו - הרבה כבר ניסו, רק אחד חזר, הביא שני "יהלומים", וכיום הוא מיליונר.

הוא רוקן את תכולת השק, והחל ללכת ביער הקופים, שם פגש כמה קופים שרדפו אחריו, אך הוא הצליח לברוח. כשהגיע לביצה, ראה שאין ברירה, צריך להיכנס למים. הוא קפץ למים ושחה לו לאיטו לעבר הצד השני של הביצה. מהר מאוד שינה לסגנון שחיה חתירה, כאשר ראה מאחוריו להקה של תנינים שלא אכלו עדיין ארוחת בוקר. הוא הצליח לברוח מהם ולהגיע להר הגעש, טיפס עליו והרגיש שהר הגעש עומד להתפרץ תוך זמן קצר. לבסוף הצליח להגיע לחלקת האדמה, חפר בידיים והצליח להוציא שמונה "יהלומים" גדולים ויקרים והכניסם לתוך השק. הוא היה כה מאושר עד ששכח לרגע שהר הגעש עומד להתפרץ, הרעשים מההר הזכירו לו.

אחת שאלתי

אָנִי ה' אֶלְקֵיכֶם (בַּמִּדְבָּר ט"ו, מ"א), אָנִי ה' - נֶאֱמַן לְשֵׁלֶם שְׂכָר. אֶלְקֵיכֶם - נֶאֱמַן
לְפָרַע (רש"י). וְכָתַב הַשְּׁפָתַי וְזָכַמְתִּים: "אֶלְקֵיכֶם" בְּנִיבְמִטְרִיא זֶה דִּינָן", כְּלוּמַר שֶׁהוּא
בְּיַד הַדִּין).

לכמה רגעים לאותו רחוב, לא היה לו זמן, אך לחזור דקות ארוכות לבית וגן פן היה לו זמן...).

הגאון רבי אליהו ברוך פינקל זצ"ל, מראשי ישיבת מיר, ספר את המעשה הבא:

מעשה בכחור שנהג במקונית, ויצא משכונת "בית וגן" בירושלים לכוון מרכז העיר. בצמת היציאה מן השכונה, הוא פוגש באדם קשיש, המשרף את דרכו בכבודות ובקשי רב.

"לאן צריך אתה להגיע?", שאלו הבחור. הזקן השיב שצריך הוא להגיע לרחוב פלוני, הנמצא בדיוק באותו אזור לשם נוסע הבחור.

הבחור העלה את הזקן לרכבו, ונסע לכוון היעד. כשהגיעו אל רחוב הסמוך ליעד, אמר הבחור לזקן: "הרחוב שאתה צריך להגיע אליו נמצא כאן בסמוך, ולכן אבקש שתדך כאן ותמשיך קצת ברגל, כי הפניסה עם הרכב עד לרחוב ההוא תצריך לי את הנסיעה בכמה דקות".

3

הישיש שומע את הדברים, ומבקש בכל זאת מהבחור: "אנא, תקח אותי עד לפתח אליה צריך אני להגיע, כי ההליכה קשה עלי מאוד".

למרבה הפלא הבחור מסרב, וטוען שזמנו קצר...

ושוב, הזקן מבקש, והבחור מסרב. הזקן ממשיך ומתחנן להסיע אותו עד ליעד, ומסביר: "אם הייתי נוסע באוטובוס, גם אז הייתי מגיע עד לפתח ההוא, ועל אחת כמה וכמה במונית...". אבל שוב נותר הבחור בסרובו המחלט, ומתעקש שהזקן ירד דוקא כאן.

הזקן ממשיך להתחנן, ומה שקורה עכשיו, הוא בבחינת הבלתי יאמן...

הבחור התרגז מאוד, וחמתו בערה בו, והוא נסע חזרה ל--שכונת בית וגן, הוריד את הזקן בדיוק באותה צמת בה העלהו לרכבו, ונסע לדרכו. נורא ואים! (להפגס)

והנה, חלפו מספר חדשים, והבחור שלנו המצוי בתקופת שדוכין, נפגש כמה פגישות עם משדכת פלונית. הכל התנהל למישרין, והבחור והבחורה החליטו להתארס בפעם טובה.

בגלל המהירות שבה התנהלו הענינים, לא הספיקו הסבים והסבתות משני הצדדים להגיע ל"וארט". המשפחות המתנגות סכמו שמסבת הארויסין תערוך ברוב פאר והדר בעוד יומים, באולם פלוני.

והנה, הבחור היקר שלנו מגיע למסבת ארוסיו, כשכלו זורח מאשר. הוא נכנס לאולם-השמחה, לוחץ את ידי הקרובים, ולפתע, כמעט נפל מתעלה...

היה זה כאשר נגש ללחוץ את ידיו של הסבא מצד אם הפלה, חשכו עיניו להנכח, שהמדבר בלא אחר מאשר - היהודי הזקן ההוא, שעלה לרכבו בצמת היציאה מ"בית וגן"...

גם הסבא הפיר את הבחור-החתן, ובו-ברגע החל לצעוק כלפי חתנו, אבי הפלה: "תגיד לי אתה נורמאלי?! איזה חתן הנך לוקח לבתך?! הרי מדבר בבחור משחת-שבמשחתים!"

ובו-ברגע התבטל השדוף!

המעשה הנורא ממחיש ומחדד היטב את המסר, שיש דין ויש דין, ואדם העושה מעשים שאינם פשוטה, לא ימלט מן הדין, ובמדה שאדם מודד - בה מודדים לו (סוטה ח').

הנכד שואל את הסבא: סבא, בן כמה אתה?
עונה לו הסבא: לא שואלים בן אדם מבוגר בן כמה הוא
- אז בן כמה היית בשנה שעברה?

מישהו התעניין אצלי במה הרבנית שלי עובדת? ענית לו נראה לך מכובד שהרבנית תעבוד?

פשוט לישון בשקט וברוגע

תקציר:
רבי אברהם הלך להתייעץ עם רב ומציע
לו לתרום לארגון 'רב להושע' ואז ככה
הוא יושע בעז"ה.

